

struens Medraaden opgivet. Manden er eneraadig herover, kun at hans Ret til at skjænke det bort er yderst begrænset. Til Begrundelsen af denne Regel paaberaabes Hensynet til Tredjemand, som ikke kan vide, at Hustruens Samtykke mangler, da der i Reglen ikke ved saadanne Overdragelser oprettes nogen skriftlig Kontrakt. Men saa vidt det af vor Kilde kan ses, indskrænker Loven sig dog ikke til at beskytte den Tredjemand, der troede, at Hustruens Samtykke forelaa, men erklærer simpelthen dette Samtykke for overflødigt. At dette er mindre følgerigtigt, kan vel ikke bestrides. Men som en af Lovens Fortolkere siger: Lovgiveren har sluttet et Forlig (et Kompromis) imellem den gamle Ret, der lod Fællesformuen hæfte for den af Manden alene stiftede Gjæld, og gode juridiske Grundsætninger, der kræve, „at Manden og Hustruen faa en sideordnet Stilling i det ægteskabelige Fællesskab med Forbehold af Mandens Stilling som Hovedet.“ Hvad angaar Raadigheden over de faste Ejendomme, da krævedes allerede fra Middelalderen (Kong Alfons' Love 1446) Hustruens Samtykke til at sælge eller pantsætte dem. Grundsætningerne om Formuefællesskabet angives at hidrøre fra den sydlige Del af Landet (Estremadura), hvor der fra Middelalderen boede en fri Landbefolkning i tarvelige Kaar. Det var her det almindelige, at det, som Familien ejede, skyldtes Ægtefællernes fælles Arbejde, og herfra menes da Fællesraadigheden at have sit Udspring.

Portugals Exempel viser altsaa, at Fællesraadighed over Formuen i Ægteskabet ikke støder paa uløselige praktiske Vanskeligheder. Thi de Vanskeligheder, der ere løste paa ét Sted, maa kunne løses andensteds. Hvorvidt vi her i Landet ville følge i Portugisernes Fodspor, maa Fremtiden vise. Det er os bekjendt, at en saadan Ordning i alt Fald har Tilhængere ikke blot i „Dansk Kvindesamfund“ men ogsaa iblandt dem af vore Lovgivere, der ere udgaaede fra Bondestanden.

---

## Cl. Wilkens: Mand og Kvinde.

Efterhaanden som Kvindesagen har voxet sig tryk, tie flere og flere af de Stemmer, der vilde nægte de kvindelige